

La setèma paraula

En les teves mans, Senyor, encomano el meu esperit.
(Sant Lluç, xxiii-46)

Començava l'hora nona. Les tenebres havien embolcallat Jerusalem en una immensa floració de dol. La ciutat santa tenia un moradenc resplendor de sang. El vent xiulava amb un horrorós ronc d'agonia. Un fort aletar d'òrnits demostrava la consumació del sacrifici.

Jesús moria en la Creu. Ja no brillava en els seus ulls aquella mirada dolça i passional de Redemptor. Quedaven complertes les profecies, il·luminat el món i satisfet el cel.

Per última vegada la veu del Just es va sentir: «En les teves mans, Senyor, encomano el meu esperit»... i esqueixant el seu pit adolorit en un profund sospir, va inclinar el cap i expirà...

Els eixos de diamant de l'Univers, tremolaren com espigues bambolejades per l'huracà.

Bramularen les entranyes amb un sord udol de dolor, de protesta, de ira i de llàstima. Tots els astres tancaren els seus ulls espurnejants. Empaïdí el sol. Els núvols esclataren en un horrible crit d'angoixa.

Déu acabava de morir i la Natura, més piadosa que l'home, el plorava.

Al començar el terratrèmol la gent es dispersà invadint els carrers de Jerusalem.

Els escribes es refugiaren dins les sinagogues. Els faritzeus estaven atemoritzats davant el trastorn de les harmonies universals. Les mans de Pilat quedaren tenyides de sang.

Dalt el Gòlgotha, al peu de la Creu, s'havia detingut, en una palpitació d'espant i de maternitat, el cor tendre de la Verge. Al seu costat, Joan agenollat, resava silenciosament. Els llavis de Cleofè s'obrien en un august gemec, ple de pietat i afecte. Maria de Magdala eixugava el plor dels seus ulls amb les troques de seda dels seus cabells.

La humanitat, estripada la vena que tapava els seus ulls, com el vel del temple, exclamava compungida: — Veritablement, aquest és el fill de Déu!!

JOAN CASULÀ v.

(Treball premiat en el Certamen Escolar de Sant Tomàs d'enguany)